

העלון טעון גניזה, אין לקרוא בזמן התפילה!

פרשות "בהעלותך"

זמני השבת

ר"ת	יעיאת שבת	כניסת שבת	המגיל ליל לוח "אור התמים"
21:15	20:19	19:07	ירושלים
21:12	20:17	19:25	ת"א
21:16	20:20	19:28	חיפה
21:11	20:16	19:25	באר שבע

שבת שלום ומבורך!

ה' מבקש ממשה רבינו שיעשה חצוצרות - "עשה לך שתי חצוצרות כסף.. ואז אומר ה' "ואם באחת יתקעו ונועדו אליך הנשיאים ראשי אלפי ישראל". ונשאלת השאלה, ורק בשביל זה צריך להכין חצוצרה? רק בשביל לאספספ? וכי משה לא יכול לשלוח שליח לקרוא לנשיאים? אלא רעיון נפלא יש בדבר. הרי ה' יתברך בוחן כליות ולב ויודע שאם משה ילך ויקרא לכל נשיא ונשיא אז כל נשיא יסתכל למי קראו קודם. וכך יוצר מצב של גאוה וקנאה ביניהם, (למי קראו ראשון ולמי שני וכך הלאה..). לכן ה' מנע זאת מראש, וציווה למשה להכין חצוצרות. וכך בעצם יקראו לכל הנשיאים ביחד באותו הזמן על ידי תקיעה בחצוצרה. ולכן יזהר כל אדם להקפיד להתרחק ממידת הגאוה והקנאה שהן מידות מאוסות בפני ה' יתברך. ויקפיד להתנהג תמיד בענווה, שעל ידי הענווה זוכה האדם לשמחה וברכה בכל מעשיו.

וכפי שרואים בפרשה על הפסוק: "וישאר שני אנשים במחנה שם האחד אלדד ושם השני מידד ותנח עלהם הרוח..." ומדוע לא יצאו ונשארו במחנה? כיוון שהתנהגו בצניעות ובענווה, ואמרו "אין אנו כדאין לגדולה" ומתוך הענווה שלהם, זכו להתנבא במחנה.

ועוד נקודה בפרשה, ה' נוהג עם האדם מידה כנגד מידה, כל מעשה שתעשה טוב, יחזור אליך גם אם זה לא מיד, זה יגיע בהמשך. ורואים זאת בפרשה: "ותדבר מרים ואהרן במשה על אדות הכשית אשר לקח כי אשה כשית לקח" אף על פי שלא התכוונה מרים לדבר לשון הרע על משה, עונשה היה: "והנה מרים מצרעת כשלג". ואחר כך נאמר "והעם לא נסע עד האסף מרים" כולם חיכו לה שתתראפא ומדוע? אז בגמרא במסכת סוטה דף ט' נאמר "זה הכבוד חלק לה ה' בשביל שענה אחת שהתעכבה למשה כשהושלך ליאור" שנאמר "ותתצב אחותו מרחוק". אנו רואים, שממעשה קטן של מרים שחיכתה למשה לראות מה יהיה איתו, בשכר זה חיכו לה כל בני ישראל שבוע ימים ורק אחר כך "ואחר נסעו העם מחצרות ויחנו במדבר פארן". אנו רואים שכל מעשה טוב שהאדם עושה בסופו של דבר זה ישתלם לו בעתיד והכל יחזור אליו כפול ומכופל..

עוד דבר נפלא שניתן לראות בפרשה, המילים "בני ישראל" מוזכרים חמש פעמים - כנגד חמישה חומשי תורה. ומפרש רש"י הקדוש "להודיע חיבתך, שנכפלו אזכרותיהן במקרא אחד כמניין חמשה חומשי תורה". עד כמה חביבים ישראל לפני ה' יתברך. ועוד משהו שאפשר להוסיף, ישראל: ראשי תיבות "יש שישים ריבוא אותיות לתורה". ואומר הרב הגאון רבי יאשיהו יוסף פינטו, כל יהודי זה אות בספר תורה, ואם אות נוגעת באות, הספר תורה נפסל, אותו דבר, יהודי לא יגע ביהודי.. וגם במילה ישראל רמוזים כלל האבות והאמהות: י - יעקב יצחק, ש - שרה, ר - רבקה רחל, א - אברהם, ל - לאה. ואנו אומרים בברכת הכהנים לברך את עמו ישראל "באהבה" אהבה גם כן גימטריה 13, כמניין האותיות של האבות הקדושים: אברהם (5) יצחק (4) יעקב (4) סך הכל מס' האותיות גם כן 13. וגם שיש אהבה יש אחדות, והמילה "אחד" גם כן גימטריה 13.

העלון מוקדש לעילוי נשמת:

אורלי בת סעידה	גרושן בן רחמה	יצחק בן רחל
נוריה בת נעימה	אהרון בן חזלה	דוד בן נטע
קוקב בת אביגיל	חי בן ירדנה	עמרם יחיא בן עיישה
אינס בת מרים	חנניה בן אסתר	
חווה בת מסעודה	יהושוע בן תמו	
ציפורה בת רבקה	יוחנן בן בסקי	
ז'נין בת מזל	נתנאל בן אורלי	
שרה בת זילפה	ישראל בן נרה	
שרה בת חנינה	יעקב בן סעידה	
אליס עישה בת סימי	אליהו בן רחל	
חנה בת זוהרה	שמעון בן עיישה	

"אמונה אינה דמיון אלא אחד מן הכוחות הלא מוכרים הקיימים בנפש האדם. למד כיצד להשתמש בה." (רבי נחמן מברסלב)

מאמר 2

מאמר 3

מאמר 4

ראשון	טו' סיון	שני	טז' סיון	שלישי	יז' סיון	רביעי	יח' סיון	חמישי	יט' סיון	שישי	כ' סיון	שבת	כא' סיון
פטירת הצדיקים: ר' יהודה בן יעקב ר' ידידיה רפאל אבולעפיה	פטירת הצדיקים: ר' ששון לוי ר' ניסים טרבלסי	פטירת הצדיקים: ר' אהרון מקרלין	פטירת הצדיקים: ר' יוחסם צמח בן שמעון ר' רפאל ביטון	פטירת הצדיקים: ר' יודא בן עטר	פטירת הצדיקים: ר' יודא מקראקא ר' יוחסם ליבוביץ'	פטירת הצדיקים: ר' יודא בן עטר	פטירת הצדיקים: ר' חיים מרדכי לבטון ר' רפאל צמח בן שמעון ר' רפאל ביטון	פטירת הצדיקים: ר' שמעון סופר					

מתורתו של הרב הגאון יורם מיכאל אברג'ל

אמרי נועם

בצור ירום

בעל התניא, (האדמו"ר הזקן) היה אומר, שהקב"ה נתן לאדם שתי עיניים ולא עין אחת, כדי שבעין הימנית (שבדרך כלל רואים בה יותר טוב) יסתכל על המעלות והיתרונות שבזולת, ובעין שמאל (שהיא חלשה יותר) יסתכל בחסרונות של עצמו, וצריך להיזהר שלא להחליף ביניהן ולחפש אחר היתרונות של עצמו ואחר החסרונות של הזולת. יש להיזהר ביותר שלא לפסול חס ושלום שום יהודי, ואפילו אם ראית בעיניך שהוא עשה מעשה לא רצוי, אם יכול אתה לדונו לכף זכות מה טוב, ואם לא, מוטב שתשתוק ותקבל שכר גדול על שתיקה זו. כל מי שרוצה להצליח בלימוד התורה, בחינוך הילדים, בעסקים וכו', תמיד יתנהג במידת אהבת ישראל ויזהר שלא לפגוע באף אחד מישראל, כי פגיעה ביהודי רגישה אצל הקב"ה במידה גדולה כל כך. מורנו הבעל שם טוב הקדוש לימד אותנו, שמי שמונצח יהודי בעולם הזה וגורם לו צער, נעשה מנוצח למעלה ומאבד את כל חלקו בעולם הבא. ולכן תמיד יהיה האדם מן המנוצחים ולא מן המנוצחים, מן הנרדפים ולא מן הרודפים, וה' הטוב ישלם לו שכר עצום על כך ולא יעזבהו לעולם. בבוא האדם לקיים מצווה, ללמוד תורה, להתפלל וכו' הרי הוא כמעלה קורבן לה', ותחילת הקרבת הקרבן היא על ידי שחיטתו. וכמו שלעניין שחיטה, אם יש בסכין השחיטה פגימה כלשהי הבהמה ששוחטים בסכין זו היא נבלה וטריפה ואסור לאכול אותה וכן היא פסולה להקריב על גבי מזבח ה', כך גם בעבודת ה', אם יש לאדם שנאה כלשהי לזולת וקל בעיניו לזלזל בו ולגרום לו צער, כל עבודתו הרוחנית נשחטת בסכין פסולה ונעשית בבחינת נבלה וטרפה.

ומה שמשתמשים לעניין שכר ועונש בשמות צדיק ובינוני כשם מושאל (שדומה לו רק בפרט מסויים) הוא לפי שנידון אחר רובו – האדם נידון לפי רוב מעשיו, ומקרי צדיק בדינו מאחר שזוכה בדין – כלומר הוא נקרא צדיק באופן מושאל לגבי פרט זה שהוא יצא זכאי בדין, אבל בעיני ה' הוא עדיין לא צדיק. הרמב"ם נוקט את לשון התוספתא (בקידושין מ' עמ' ב) לעולם יראה אדם עצמו כאילו חציו חייב וחציו זכאי, עשה מצווה אחת – אשריו שהכריע עצמו לכף זכות, עבר עבירה אחת – אוי לו שהכריע את עצמו לכף חובה שנאמר "וחוטא אחד יאבד טובה הרבה" (קהלת ט'), בשביל חטא יחידי שחטא אובד ממנו טובות הרבה. הלשון "כאילו" שנוקט צריך ביאור, אלא שהרמב"ם רק רצה לחזק ולומר שלא כדאי לאדם לפנות ימינה או שמאלה, כי בזה הוא יכול להפיל את העולם, אלא עליו ללכת בדרך ישרה ובאופן זה וודאי לא יפול. אבל אם הוא יפנה לאחד הצדדים, התהום רובצת תחתיו, תהום אותיות המות. אדם שהוא נוטה מהתורה מעט, מתקיים בו "רגליה יורדות מות שאול צעדיה יתמוכו" (משלי ה'). לכן אין להקל באף סעיף, ויש להתרחק מכל קירבה אסורה וזו הסיבה שהעולם סובל כיוון שעוונותיהם מעכבים בעדם.

"אבל לעניין אמיתת שם התואר והמעלה של מעלת ומדרגות חלוקות צדיקים ובינונים, אמרו רבותינו ז"ל (בברכות ס"א ע"ב) צדיקים יצור טוב שופטין", ומה שאמר רבה שהוא נחשב לבינוני, כוונתו שבמהות שלו הוא עדיין לא הגיע לצדיק גמור, שהדרגה של צדיק גמור היא שהוא עקר את הרע משורשו ואין אצלו מצב שהוא יבוא לידי רשע כלל, שנאמר "ולבי חלל בקרבי" (תהילים ק"ט) שאין לו יצר הרע כי הרגו בתענית, לכן דרגתו של דוד המלך היתה צדיק, והוא זכה להיות הרגל הרביעית של המרכבה. הוא התעלה במעלות יותר מאברהם יצחק ויעקב, כי הוא חתם את הכסא של ה', והכל הולך אחר החיתום. (בצור ירום חלק א' פרק א', עמ' 172-170).

הליכותיו והנהגותיו בקודש של סידנא בבא סאלי

מספרים שפעם אחת הגיע לבבא סאלי אדם אחד שהיה חסר תקווה ועצוב, הוא בכה לבבא סאלי וסיפר שאין לו ולאשתו ילדים. הבבא סאלי שקע והרהר, הניח את ידו הטהורה על ראש האיש ושתק. אחרי כמה שניות אמר "דע לך שיש בביתך ספרים פסולים, וזוהי הסיבה לך שאין לכם ילדים". ספרים פסולים? נדהם האיש, אין בביתי אפילו עיתונים ולא חוברות לא צנועות, כלום! הבבא סאלי שוב אמר "אולי אינך יודע, אך יש בביתך ספרים פסולים, תוציא אותם ויהיו לך ילדים". שב האיש בבכי לביתו, סיפר לאשתו את דברי הבבא סאלי. יחד החלו השניים לחפש במרץ ובמהירות, כאילו חיפשו אחרי טבעת שאבדה או אחרי חפץ יקר אחר. חיפשו וחיפשו אך בצער לא מצאו דבר. הבעל החליט לחזור שנית לבבא סאלי, הוא נסע לבבא סאלי ושוב אמר לו הבבא סאלי לחפש, "יש בביתך ספרים לא טובים, תוציא אותם ותיפקדו בילדים". הבעל והאישה הזיזו את הרהיטים, המיטות וכל דבר אפשרי, עד שלפתע נגלה להם חוברות וספרים לא צנועים שהיו קיימים בביתם ולא ידעו עליהם, כנראה מלפני המון שנים. הבעל בשמחה שרף ועשה "ביעור חמץ" לאותם חוברות וספרים לא צנועים. כעבור שנה הוא ואשתו חבקו בן זכר בדיוק כפי שהצדיק גזר כך היה.

רבנו הקדוש רבי נחמן מברסלב

הצדיק ר' נתן מברסלב תלמידו של רבינו נחמן מברסלב, כשהיה עדיין ילד קטן, נכנסו בליבו הרהורים ומחשבות על יום המיתה, כי היה רגיל לשבת ליד סבו ר' יצחק דאנציג במזרח בית הכנסת, והכיר היטב את כל זקני בית הכנסת שישבו במזרח, והיו רגילים להשתעשע עימו. פעם אחת מת אחד הזקנים והיה הדבר לפלא בעיניו, כי לא ידע להיכן נעלם הזקן, ושאל את סבו על זה, והשיב לו שאותו הזקן נפטר. ושאלו הילד נתן, מה זה נפטר? ומה נעשה עם גופו? והשיבו שטומנים אותו בארץ ומכסים אותו בעפר. ומאז היה לפלא בעיני ר' נתן מה אם כן תכלית העולם והתחיל לבעור בליבו שצריך להרהר ולחפש אחר התכלית, כי וודאי אם סוף אדם למיתה אין שום תכלית מלבד תכלית מיוחדת ורוחנית שיש לה קיום גם לאחר המיתה. (שיח שרפי קודש א-תדר).

גם אתם יכולים להיות שותפים ביזכוי הרבים!

לקבלת העלון באיזור מגורכם, ולהקדשת שם להצלחה, רפואה או לעילוי נשמת יקירכם ולהיות שותפים ביזכוי הרבים.

צרו קשר במס': 0523458725

הבעל שם טוב הקדוש

רבינו הבעל שם טוב נהג תמיד להצניע את מצוותיו ואת היותו צדיק וקדוש. היה נוהג להתלבש בפשיטות ולא היו מכירים בו. וכך דרכו היתה תמיד להסתובב ולחפש את היהודים הפשוטים ולקרבתם לה' יתברך. אך גם כאשר היה מגיע אורח ומבקש להתארח אצל רבינו, הבעל שם טוב נהג לכבד כל אחד בסבר פנים יפות ובכבוד רב, מבלי שידעו כלל וכלל שהבעל שם טוב בכבודו ובעצמו הוא מארחם. וכך היה הבעל שם טוב במשך כל חייו מקרב יהודים פשוטים וגם צדיקים לקב"ה. וכפי שיעיד הסיפור הבא: מספרים שהצדיק רבי דוד מקולמיי נהג מידי שנה לעשות מסע איסוף כספים למטרת פידיון שבויים. שנה אחת נקלע בטעות לעיירה של הבעל שם טוב, כאשר שמו של הבעל שם טוב עדיין לא התפרסם. הוא שאל כמה אנשים "היכן ניתן להתארח ללילה אחד בעיירה?" הם הפנו אותו ליהודי פשוט מאוד אך אוהב צדקה וחסד שאוהב לארח ולהכניס אורחים, הוא הגיע לכתובת של הבית, היה זה הבית של הקודש קודשים הבעל שם טוב, אך הוא לא ידע זאת, כיוון שסיפרו לו שזה בית של יהודי פשוט. הבעל שם טוב באותו זמן לא היה בבית. אך הרבנית, שראתה את השליח הנווד הזמינה אותו לשוב בחזרה לאכול ולשתות כאשר בעלה יגיע לבית. לאחר זמן, הגיע הבעל שם טוב לביתו ורבי דוד גם חזר לביתו של הבעל שם טוב, הם קיבלו את האורח בשמחה ובאהבה. בלילה, התעורר רבי דוד בבהלה, הוא הבחין בלהבה בוערת. לאחר שפשוף עיניו, אם הוא הוזה ומדמיין, הוא רואה את מארחו הבעל שם טוב, יושב על הריצפה ועורך תיקון חצות בשקט. מעל ראשו היתה הילת אור בהירה שנראתה כמדורה. הצדיק רבי דוד מקולמיי נרעש מהגילוי האדיר הזה שראה כמו עיניו. הוא התבייש שבמשך כל היום הבעל שם טוב שימש אותו ושירת אותו, מאותו רגע התחלפו היוצרות, רבי דוד היה עוזרו של הרב, הוא הפסיק עם המסע של הצדקה ונשאר ליד הבעל שם טוב וניהיה לאחד מחסידיו המובהקים.

הרבה מקנאים ומתנגדים היו לדרך החסידות ודרך הבעל שם טוב, העיר ברוד – היתה אחת מהערים המתנגדות לדרך זו. אחד מעשירי העיר ביקש להכשיל את הבעל שם טוב כדי לבזותו ולביישו ברבים. העשיר שלח את משרתו למרתף היין להביא משם בקבוק יין שנגעה בו יד עכו"ם (הגויים). "קח את הבקבוק שנמצא בצד דרום מזרח, והבא אותו לבעל שם טוב לבית המדרש כאשר הוא יהיה עם החסידים. תדאג שהוא ישתה מהיין". כעבור שעה קלה שב המשרת לעשיר וסיפר בשמחה שהמשימה בוצעה, הבעל שם טוב שתה מהיין והודה לו מאוד. שמח העשיר שמחה גדולה והחל להפיץ את השמועה בכל רחבי ברודי, "הבעל שם טוב נכשל ביין נסך". עד שהשמועה הגיעה גם לאוזניו של הבעל שם טוב, וביקש לאסוף את כולם כי יש לו מה להשיב לעשיר. כל ברודי הגיעו והתכנסו בכדי לשמוע מה יש לבעל שם טוב להגיד. הבעל שם טוב ביקש מהעשיר גם לקרוא למשרת שהביא את בקבוק היין, וכאשר הגיע המשרת, שאלו מהיכן לקחת את הבקבוק שהבאת לי? הוא השיב "בדיוק כפי שאדוני העשיר הורה לי, מהפינה הדרומית מערבית..". העשיר לא האמין למשמע אוזניו, "אמרת לי לקחת מהפינה הדרומית מזרחית!! לא מהדרומית מערבית" העשיר עמד על טעותו והבין כי הוא זה שנפל ולא הבעל שם טוב, וכעת היה תורו להתבזות ולהתבייש בפני העיר.

הרב הגאון הרב ישראל אברג'ל שליט"א

ומצינו בספר הקדוש תיקוני הזוהר דף ח' עמ' ב' שכתב: זהו שפירשו חכמי המשנה (ברכות ה.) כל הקורא קריאת שמע, כאילו אוחז חרב פיפיות בידו – להבריח את המזיקים ממנו, ופירשו שם שקריאת שמע על מיטתו בכוחה להגן מן המזיקין כשישן אבל אין כוח בקריאת שמע זו כדי להרגם, אלא רק להגן מהם, אבל בקריאת שמע דצלותא – של שחרית כאשר קושרים את התפילין ועושים קריאת שמע בזמנה, על ידי רצועת התפילין שקושר הוא גם קושר את מלאך הסמ. ואז אין בכוחו לברוח ולהזיק. ואשרי מי ששוחט ומכניע אותו בזמן ההוא, כי על ידי קריאת שמע של שחרית מבררין ומעלין את ניצוצי הקדושה מן הקליפות שזהו חיותם וממילא הם נשאים מתים לקיים את מה שנאמר בגמרא הקדושה מסכת ברכות (נח.) "הבא להרגך השכם להרגו" בקריאת שמע ותפילת שחרית שאז החסידים גוברים שנאמר "וישכם אברהם בבוקר" מכאן אמרו חז"ל (ברכות כו:) שאברהם תיקן תפילת שחרית, והיינו שאם ישכים אדם לתפילת שחרית, בזה יתיקם "השכם להרגו".

כבר נודע שמידת הזריזות היא הידה גדולה ונוראה והיא ענף הכניסה לכל המדרגות והמעלות ששיג האדם בחיי העולם הזה בכלל, ובעבודתו יתברך ולימוד התורה וקיום המצוות בפרט. על כן זה ראה גם ראה שהנהגת כל הצדיקים לאורך כל הדורות בכל מעשיהם וענייניהם תמיד היתה באופן של זריזות. וכמו שכתב אדונינו הרמח"ל הקדוש בספרו הבהיר (מסילת ישרים פ"ז) וזה לשונו: תמצא כל מעשיהם של צדיקים תמיד במהירות. אברהם כתוב בו "וימחר אברהם האוהלה אל שרה ויאמר מהרי...וכו" (בראשית יח, ז-ז), ועל רבקה "ותמהר ותער כדה וכו'.." (שם כד, כ) (מתוך חלב הארץ, חלק ראשון סימן א' פרק א' עמ' 79-77).

הרב הגאון שלום ארוש שליט"א

כך הוא הטבע של כל אדם, גם אם יראה ניסים עצומים, כמו עם ישראל שראו ניסים שאין גדולים מהם, וישמע את ה' מדבר אליו ויקבל תורה מסיני וילמד תורה יומם ולילה מפי צדיק גדול ביותר, כמו עם ישראל שלמדו תורה הרבה מאוד ועוד ממשה רבינו בעצמו – זה לא עזר להם לעם ישראל לתקן את המידות שלהם וכך גם לא יעזור לאדם לתקן את מידותיו ללא עבודה עצמית. רק עבודה עצמית עבודת המידות. ומאחר שהגענו לנושא של עבודה עצמית ותיקון המידות צריכים לדעת שכשאדם רוצה להתחיל לעבוד על המידות שלו, העבודה הראשונה שלו היא לצאת מהבכיינות ומהעצבות ומהייאוש שלו.

זוהי המידה הראשונה שעליו לעבוד ולתקן. שיקח עצמו לידיים לעבוד עבודה ביסודיות, גם ירבה בהתבודדות ויתפלל לפחות חצי שעה לקיים את מה שלומד. (מתוך שערי בתודה, עמ' 33).

מרן פאר הדור - הרב עובדיה יוסף זצ"ל

■ מי שטעה בתפילת שחרית ראש חודש ודילג על יעלה ויבוא ולא נזכר אלא לאחר תפילת מוסף, יש אומרים, שצריך לחזור ולהניח תפילין בברכה כדי להתפלל עמהן תפילת שחרית של ראש חודש, ויש אומרים שהואיל וכבר התפלל שחרית עם תפילין אלא שהוא חוזר רק כדי להזכיר יעלה ויבוא, אינו צריך לחזור ולהניח תפילין. ונכון לחזור ולהניח התפילין בברכה כדי להתפלל שחרית של ראש חודש. ומכל מקום, אם לא נזכר אלא סמוך למנחה ומתפלל מנחה שתיים, השניה לתשלומי שחרית אז אינו צריך לחזור ולהניח התפילין. (יחו"ד ח/ו ס"ו ע"ו).

■ הקורא פסוק שמע ישראל שבסדר הקורבנות שלפני הזמירות, אינו חייב להניח תפילין תחילה, שלא אמרו חז"ל "כל הקורא קריאת שמע בלא תפילין כאילו מעיד עדות שקר בעצמו". אלא כשקורא כל קריאת שמע בלא תפילין ואומר הפסוקים "וקשרתם לאות על ירך והיו לטוטפות בין עיניך". אבל שקורא רק פסוק ראשון של קריאת שמע לא שייך לומר כן. (הליכות עולם ח/א עמ' יז - יבי"א ח/א, ד).

■ אולם הקורא פרשה ראשונה של קריאת שמע קודם התפילה, מפני שחושש שמא יעבור זמן קריאת שמע, עדיף שיניח תפילין תחילה, כיוון שאומר הפסוק וקשרתם לאות על ירך והיו לטוטפות בין עיניך (יבי"א ח/ו ק, לח) ומכל מקום אין זה חובה מן הדין, ולכן בשעת הדחק כגון שהזמן מצומצם ואם יתעכב להנחת תפילין יעבור זמן קריאת שמע, או שחושש פן על ידי כך ישתהה ויתאחר מלבוא לבית הכנסת, יכול לסמוך על דעת האחרונים שסוברים שכל שאינו עושה כן מחמת זלזול ופריקת עול מצוות תפילין וגם מניח תפילין לאחר מכן בו ביום, אין בזה משום מעיד עדות שקר בעצמו. (הליכות עולם ח/א עמ' יח, טבעת המלך עמ' לו, יחו"ד ח/ו ב).

רבנו יוסף חיים - הבן איש חי זצ"ל

רבי בן ציון שניחן בקול ערב שימש גם כחזן בבית הכנסת בו התפלל הבן איש חי. המעשה הבא אירע באחד הלילות, בשעת חצות, כאשר רבי בן ציון ישב על הרצפה בבית הכנסת וקונן בבכי על חורבן בית המקדש. דממה שררה ברחוב וכך קולו של החזן הגיע לאוזנו של אחד השייחים הערבים שחלף בסמוך. השייח האזין לקינתו ולבכי של רבי בן ציון ונפעם, קולו נגע לליבו. הוא התפרץ פנימה ואמר "דע לך חכם כי קולך הנעים ניתן לך במתנה מידי האל ועל מנת שתהלל ותשבח אותו במסגד..". "החל ממחר בבוקר התייצב במסגד שבמרכז בגדד ותקריא את פסוקי הקוראן ותכריז גם על זמני התפילות ואני אשלם לך שכר גבוה ביד רחבה." ציווה השייח על היהודי. רבי בן ציון ידע שאם יסרב באופן נחרץ וישיר לשייח, תהיה זו פגיעה גדולה בכבוד האיסלאם ועל כן התחמק ואמר "איסמאע יא שייח.. אין צורך במשכורת גבוהה ומכובדת, מספיק שתרכוש עבורי עשר ביצים חיות כל בוקר כדי שאגמע אותן וקולי יהיה ערב." שמח השייח ואמר "עליי ועל צווארי עכשיו אלך לרכוש אותן עבורך..". מהר איך שיצא השייח, רץ רבי בן ציון לרבו - הבן איש חי, לספר לו על אשר אירע. "עליך לעזוב את בגדד מיד.. עלה לארץ ישראל עוד הלילה בעוד בגדיך עליך, אל תתמהמה אפילו לרגע אחד..". רבי בן ציון נבהל "וממה אתפרנס בארץ ישראל?" הבן איש חי הרגיעו "אל דאגה, אני אשלם לך את כל ספריי כדי שתדפיסם בארץ ישראל ואני אשלם לך את שכרך..".

הרב הגאון ראובן אלבז שליט"א

תקציר משבוע שעבר: ואומנם שהגיע החתן הצעיר לביקור, התקבל בבית חותנו בכבוד גדול, אחר כך לקחו חותנו לבית המדרש לבקשת תלמידי החכמים שחפצו להשתעשע עימו בדברי תורה. כשהגיע העילוי המפורסם לבית המדרש ניגשו אליו מיד הלומדים ושטחו את קושיותיהם, אבל החתן האורח - כאילם לא פתח את פיו. שומר הוא על שתיקה מוחלטת. ראה זאת הגביר ונבהל, כבר ביקש לפרק את השידוך, מוכן היה לפצות בכסף את רבי עקיבא איגר, שיוותר על השידוך, וישוב לביתו. הגביר שלח שליח לרבי עקיבא איגר שימסור לו שהגביר מעוניין לפצות אותו בכסף ולבטל את השידוך, מפני שהוא סבור כי השידוך מקח טעות ורוצה לחזור בו. רבי עקיבא ביקש להמתין עוד יומיים בלבד ולאחר מכן אעשה ככל אשר יאמר הגביר. שמע הגביר את תשובת רבי עקיבא ונעתר לבקשה אף על פי שהתקשה להבין את הסיבה. למחרת שוב, חזר המחזה המביש, החתן שתק ולא השיב לאף שאלה ששאלו אותו. אך לאחר יומיים, התהפכה הקערה על פיה! רבי עקיבא איגר נכנס לבית המדרש ניגש לתלמידי החכמים וענה להם על כל הקושיות בגאונות עצומה. מיד כולם מיהרו לגביר ואמרו לו "בגאון עולם זכית!.. לא יכולת לעשות מקח טוב מזה..". רק שאלה אחת נשארה לנו, "מדוע שתק במשך יומיים תמימים? לשם מה עשה עלינו רושם שאינו יודע אף תשובה..?" גם הגביר עצמו ביקש לדעת את התשובה.. לאחר שהתנצל בפני החתן על שטעה בו, ביקש לדעת מה הסיבה ששתק במשך יומיים. "שמתי לב שבעיר הזאת גר עוד גביר עשיר וגם הוא אירס את בתו לאחרונה וחתנו גם תלמיד חכם הגיע גם לעיר וחששתי שבגללי יתבייש החתן ויצטער הגביר השני ולכן החלטתי לשתוק ולא לפתוח את פי בדברי תורה בכדי לא לבייש את החתן השני, רק לאחר שהוא הלך, התחלתי לדבר בדברי תורה וגרמתי לך שמחה וקורת רוח.. (משכני אחרון במדבר עמ' לד-לה).

העלון מוקדש לרפואת:

- צ'יצ'אן בן ביסקה
- חזלה בת חביבה
- אהוד בן רבקה
- דביר בן גאולה
- אושרה סעידה בת עליזה
- מרים בת אסתר בלור
- ראובן בן חנה
- מרדכי בן ג'ראן
- חיה אביגיל בת אליס
- זהבית בת חנה

העלון מוקדש להצלחת:

- מור אבי אוריאל בן ציפורה
- עזרא בן נאווה
- גיא בן איריס
- אלעזר בן כוכבה
- מרת אימי ויויאן בת נוריה
- בת חן בת עירית
- בר ושרית ישראל
- אליעד אליהו בן אריאלה

"עין חיים היא למחזיקים בה"

המעוניינים לסייע בהוצאת העלון ובזיכוי הרבים, מוזמנים ליצור קשר: במספר: 0523458725 או במייל: mahamardaniel@walla.co.il

